

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 411/06-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. decembra 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. T. M. a Ing. M. M., obaja živnostensky podnikajúci pod obchodným menom A., D. S., zastúpených advokátkou JUDr. E. S., D. S., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-45 Cb 51/94 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. T. M. – A. a Ing. M. M. – A. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. októbra 2006 doručená sťažnosť Ing. T. M. a Ing. M. M., obaja živnostensky podnikajúci pod obchodným menom A., D. S. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených advokátkou JUDr. E. S., D. S., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-45 Cb 51/94.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli nasledovné skutočnosti:

„22. 10. 1991 podali sme na bývalú Krajskú štátnu arbitráž v Bratislave návrh, ktorým sme sa domáhali, aby nám PD T. zaplatili 320.858,- Sk s prísl.

Vec prejednával Krajský súd v Bratislave pod čís. 40 „O“ 12186/91, ktorý rozhodol rozsudkom pod tým istým číslom 18. 6. 1992. Na odvolanie odporcu Najvyšší súd SR rozsudkom čís. 1 Obo 205/92 zo 16. 2. 1993 tento rozsudok KS v Bratislave zmenil tak, že náš návrh zamietol.

O našom odvolaní rozhodol Najvyšší súd SR rozsudkom čís. 7 Obdo I 26/93 3. 12. 1993 tak, že oba skoršie rozsudky zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie Krajskému súdu v Bratislave.

Vec bola na Krajskom súde v Bratislave ďalej vedená pod čís. Z-2-45 Cb 51/94-206 a bola pridelená sudkyňi JUDr. E. H.

Rozsudok NJ SR čís. 7 Obdo I 26/93 z 3. 12. 1993 nám bol doručený 7. 2. 1994. Krajský súd prvé pojednávame nariadil na 29. 5. 2000, teda po 6 a ½ roku.

Na pojednávaní 6. 10. 2000 KS v Bratislave rozhodol tak, že priberá do konania znalca. Uznesenie o pribratí konkrétneho znalca však vydal až 2. 7. 2002, teda po 2 rokoch.

Vo veci rozhodol Krajský súd v Bratislave 30. 6. 2003, keď vyhlásil rozsudok čís. Z-2-45 Cb 51/94-206. Rozsudok nám bol doručený 28. 6. 2004, teda po 1 roku.

Medzitým odporca vstúpil do likvidácie.

O jeho odvolaní rozhodoval v II. stupni Najvyšší súd SR, ktorý rozsudkom čís. 2 Obo 214/04 z 13. 4. 205 (správne malo byť uvedené 2005, pozn.), (nám doručeným 26. 5. 2004) rozhodol tak, že tento rozsudok KS v Bratislave zmenil a náš návrh zamietol.

Dovolanie proti tomuto rozsudku sme nemohli podať z dôvodu zániku odporcu, ktorý následkom likvidácie bol medzičasom z obchodného registra vymazaný.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb

alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy: „Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.“

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadostučinenie.“

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd skúma, či sťažnosť spĺňa všeobecné, ako aj osobitné náležitosti upravené najmä v § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde a či nie sú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-45 Cb 51/94.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli, že krajský súd vo veci rozhodol 30. júna 2003 rozsudkom č. k. Z-2-45 Cb 51/94-206, ktorý im bol doručený 28. júna 2004. Proti rozsudku podal odvolanie odporca. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) o odvolaní rozhodol rozsudkom sp. zn. 2 Obo 214/04 z 13. apríla 2005. Sťažovatelia proti tomuto rozsudku nemohli podať dovolanie z dôvodu zániku odporcu, ktorý bol po likvidácii vymazaný z obchodného registra.

Zo skutočností, ktoré ústavný súd zistil na krajskom súde vyplýva, že krajský súd rozsudkom č. k. Z-2-45 Cb 51/94-206 rozhodol, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 318 232 Sk s prísl., ako aj trovy konania v sume 80 255 Sk v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, návrh vo zvyšnej časti zamietol a odporcu zaviazal zaplatiť trovy znaleckého dokazovania v sume 4 669 Sk. Rozsudok sa v zamietajúcej časti stal právoplatným 29. júla 2004. O odvolaní odporcu proti uvedenému rozsudku rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 2 Obo 214/04 z 13. apríla 2005 tak, že rozsudok krajského súdu v napadnutej časti (týkajúcej sa povinnosti žalovaného zaplatiť sťažovateľom 318 232 Sk s prísl. a trovy konania 80 255 Sk) mení tak, že žalobu zamietla a žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 30 742 Sk. Rozhodnutie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 26. mája 2005. Sťažnosť bola ústavnému súde doručená 10. októbra 2006. Z toho je zjavné, že sťažnosť bola doručená po lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť sťažovateľov o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy namietaným postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Z-2-45 Cb 51/94 odmietol ako podanú oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľov (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovatelia domáhali jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2006